

РЕШЕНИЕ

№ 24

гр. Плевен, 01.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН в публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: РЕНИ В. Г.

при участието на секретаря А. Г. П.
като разгледа докладваното от РЕНИ В. Г. Търговско дело № 20224400900185 по описа за 2022 година

Депозирана е искова молба от „А1 България“ЕАД със седалище гр.София, чрез пълномощник, срещу М. Б. З., в която се твърди, че на 15.03.2018 г. М. Б. З. е издал запис на заповед „без разноси/без протест“, с която неотменимо и безусловно се е задължил да заплати в полза на „А1 България“ЕАД сума в размер на 51 539.47 лв.Падежът ѝ е бил на 30.04.2018 г.Междувременно задължението е погасено със 7 468.56 лв., като е налице остатък в размер на 44 070.91 лв., който не е възстановен.След изтичане на падежа на записа на заповед от страна на „А1 България“ЕАД е подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 ГПК, въз основа на което е образувано ч.гр.д.№ 5431/2018 г. в ПлРС.По делото е издадена заповед за изпълнение и изпълнителен лист, въз основа на което е образувано изп.д.№ 2964/2019 г. при ЧСИ рег.№ ***.В хода на производството е констатирано, че заповедта за изпълнение е връчена на длъжника по реда на чл.47, ал.5 от ГПК, предвид на което и на основание чл.415 от ГПК е предявен иска за установяване съществуването на парично вземане в размер на 44 070.91 лв., произтичащо от издаден на 15.03.2018 г. запис на заповед в полза на „А1 България“.

За ответника М. Б. З., чрез назначения му особен представител, се оспорва иска по основание и размер, като се прави искане да се отхвърли същият като неоснователен и недоказан и да се обезсили издадената заповед за изпълнение по ч.гр.д.№ 5431/2018 г. на ПлРС.От събраните по делото

доказателства се установява наличието на каузално правоотношение, като той е бил служител по трудов договор от 31.01.2011 г., като работодателят е имал претенции към него във връзка с неизпълнение на трудовите му задължения. Той е възстановил частично установената в хода на производството сума, което надхвърля и покрива размера на вредата за ограничена отговорност при отчетническа дейност съгласно чл.207 от КТ и не е повече от трикратния размер на уговореното месечно трудово възнаграждение. Счита, че работодателят е следвало да подходи по специалния ред, предвиден по чл.207, ал.2 КТ. От така представените доказателства не може да се проследи хронологията, че става въпрос за липса на тези индивидуализирани вещи, които са в протоколите с посочени „ИМЕИ“. Счита, че не е направено пълно и главно доказване на установителния иск.

Съдът намира за установено следното от фактическа страна.

От страна на „А1 България“ ЕАД със седалище гр.София е депозирано на 20.07.2018 г. заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 ГПК срещу М. З. въз основа на запис на заповед, издаден от него, в полза на А1 (Мобилтел ЕАД) на 15.03.2018 г., като е приложена и декларация от М. З. от 15.03.2018 г.

Издадена е заповед за изпълнение на парично задължение по чл.417 ГПК на 23.07.2018 г. за сумата общо в размер на 44 070.91 лв., представляваща частично задължение по запис на заповед от 15.03.2018 г., издадена за усмата от 51 539.47 лв. с падеж на 30.04.2018 г.

На основание чл.193 от ГПК е открито производство по оспорване на истинността на записа на заповед с дата на издаване на издаване 15.03.2018 г., относно авторството на същия - на подписа, положен на издателя от М. Б. З..

От заключението на СГЕ, изготвена от ВЛ Ц., неоспорено от страните, което съдът възприема като обективно и компетентно, се установява, че подписът на „подпис за издателя“ в заповед с дата на издаване 15.03.2018 г. е положен от М. З.. Ръкописният текст с дата на издаване 15.03.2018 г. е изписан от ответника.

От доказателствата по делото се установява, че М. З. е бил служител в дружеството, на длъжност Акаунт мениджър Корпоративни клиенти съгласно трудов договор от 31.01.2011 г. и допълнително споразумение от 07.11.2015 г.

ведно с длъжностна характеристика към него.

От приложеното Мемо от 15.03.2018 г. е видно, че са налични 41 броя отворени търговски фактури на обща стойност 61 259.34 лв. с ДДС за активирани устройства в брой на посочените юридически лица, обслужвани от ответника.

От писмото до ответника от 15.03.2018 г. е видно, че във връзка с Мемо от 15.03.2018 г. към тази дата са налични 41 броя отворени и незаплатени търговски фактури на обща стойност 61 259.34 лв. с ДДС за активирани устройства в брой на юридически лица, обслужвани от него, като са обособени Приложение 1 и Приложение 2, като му е дадена възможност да бъдат изяснени обстоятелствата относно причините за наличието на отворените и незаплатени търговски фактури по Приложение 1.

Ответникът е посочил, че е съгласен с констатациите в Приложение 1 с изключение на посочените фактури.

Приложен е запис на заповед с дата на издаване 15.03.2018 г. за 51 539.47 лв., като М. З. като издател се е задължил да плати на ищеца или на негова заповед сумата от 51 539.47 лв., като падежът на задължението е 30.04.2018 г.

На гърба е приложена декларация от 15.03.2018 г., в която е изразено съгласие доброволно да заплати на ищеца обезщетение за причинената му имуществена вреда, като на основание чл.272, ал.1 КТ е изразил съгласие сумата 51 539.47 лв. да бъде удържана/прихваната от работодателя му от вземанията му за трудово възнаграждение и други, произтичащи от действащо и/или прекратено трудово правоотношение, включително от възникнало негово вземане за неизползван платен годишен отпуск по чл.224, ал.1 КТ. При прихващане към вземанията му за трудово възнаграждение съгласието да се счита валидно дадено за неограничен брой поредни такива, считано след датата на подписване на настоящата декларация.

От заключението на ССЕ, изготвена от ВЛ И., неоспорено отстраните, което съдът възприема като обективно и компетентно, се установява, че записът на заповед е издаден за сумата от 51 539.47 лв. на база на посочените от ВЛ изчисления.

Налице е частично погасяване на задължението със сумата от 7 468.56 лв., която сума представлява направена удръжка от трудово възнаграждение на

ответника в размер на 5 968.56 лв. с основание удръжка по чл.272 КТ за липси и начети и внесени на каса от него 1 000 лв. на 27.04.2018 г. и 500 лв. на 28.05.2018 г.

Плащания от страна на клиентите не са извършвани по процесните фактури, но същите са отписани от счетоводните книги на ищеца въз основа на вътрешно Мемо от 15.03.2018 г., за да не се търсят от съответните юридически лица, посочени във фактурите. Така всички посочени фактури са кредитирани (отписани като задължение).

След приспадане на сумата от 7 468.56 лв. се установява разлика от 44 070.91 лв.

Ако апаратите са върнати, задължение не би възникнало.

От ищеца са представени писмени доказателства с молба от 05.01.2024 г.

Въз основа на сравнителния анализ на приложените по делото фактури (стр.84-110); приемо-предавателните протоколи (стр.159-175); заявките за съответните апарати (стр.176-194) следва да се приеме следното.

Във фактура № 0649630597/30.10.2017 г. са посочени два апарата на обща стойност 3 199.97 лв. с ДДС, но липсва приемо-предавателен протокол за тях, т.е. те да са получени от ответника М. З., като не е посочен и в приложената заявка (стр.176).

Относно посочения във фактура № 0649655937/09.11.2017 г. апарат - Apple iPhone 8 64 GB GO, който е на стойност 1 333.32 лв. (без ДДС), няма приемо-предавателен протокол за получаването му от ответника М. З.; не е посочен в заявката за пет апарата за съответното ЮЛ от 09.11.2017 г. (стр.178).

В счетоводната система на А1 (SAP) е открита партида на ответника, в която са отразени направените от него плащания и удръжки, като видно от извлечението от системата, те са отразени като негови задължения във връзка с Мемо и декларация от 15.03.2018 г.

Въз основа на така установеното от фактическа страна съдът приема следното от правна такава.

Ищецът е предявил срещу ответника установителен иск с правно основание чл.422 ГПК във вр. с чл.535 и сл. от ТЗ за признаване за установено по отношение на ищеца „А1 България“ ЕАД със седалище

гр.София, че ответникът М. З. дължи сума в общ размер на 44 070.91 лв., представляващи непогасено задължение по запис на заповед в полза на А1 България ЕАД на 15.03.2018 г., които задължения са предмет на заповед за изпълнение по ч.гр.д.№ 5431/2018 г. по описа на ПлРС.

В заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 ГПК е посочено, че с декларация от М. З. от 15.03.2018 г. признава и се съгласява, че в резултат на негови действия са нанесени вреди на Мобилтел ЕАД в размер на 51 539.47 лв. и се е задължил да възстанови нанесените вреди. Като гаранция за изпълнението си е издал запис на заповед в полза на А1 (Мобилтел ЕАД) на 15.03.2018 г. с падеж 30.04.2018 г. Междувременно М. Б. З. е възстановил сума в размер на 7 468.56 лв., като е налице остатък в размер на 44 070.91 лв., който не е възстановен.

Декларацията е от М. Б. З., заемащ длъжност Акаунт мениджър „Корпоративни клиенти“ при ищеца, т.е. каузалното правоотношение, във връзка с което е издаден записът на заповед, е за реализирана имуществена отговорност на работника или служителя съгласно чл.203-212 от КТ.

На първо място от страна на ответника е направено възражение, че възстановената от него сума в размер на 7 468.56 лв. надхвърля и покрива размера на вредата за ограничената отговорност при отчетническа дейност съгласно чл.207 от КТ. Ако работодателят иска да установи отговорност за причиняване на вреда в пълен размер е следвало да подходи по специалния за това ред.

Относно отговорността на отчетниците, те отговарят ограничено до размера на три месечни трудови възнаграждения (чл.207, ал.1, т.1 КТ), а при липси - в пълен размер (чл.207, ал.1, т.2 КТ). Ограничената имуществена отговорност се осъществява по реда на чл.210 КТ, а пълната имуществена отговорност се осъществява само по съдебен ред - чл.211 КТ. При липса на отговорността е в пълен размер на причинената вреда. В този случай е неприложим ограниченият размер на имуществената отговорност на работника или служителя, съответно тя не може да бъде реализирана по правилата на ограничената имуществена отговорност.

Съгласно чл.211 КТ пълната имуществена отговорност на работника или служителя, в това число и тази за липси на стоково-материални ценности по чл.207, ал.1, т.2 КТ, се осъществява по съдебен ред, като под това следва да се

разбира общия исков ред.

В процесния случай е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.417 ГПК на 23.07.2018 г. за сумата в размер на 44 070.91 лв. (главница), като вземането произтича от запис на заповед от 15.03.2018 г., издаден за сумата от 51 539.47 лв. от М. З. в полза на ищеца, с падеж 30.04.2018 г.

„Съдебен ред“ по смисъла на чл.211 КТ е общият исков процес, който включва и иска, предявен по реда на чл.422 ГПК, какъвто е и процесният (решение № 421/17.02.2016 г. на ВКС по гр.д.№ 1831/2015 г., IV г.о.).

За липса в пълен размер, съгласно чл.207, ал.1, т. 2 КТ, отговаря спрямо работодателя работник или служител, на когото е възложено като трудово задължение да събира, съхранява, разходва или отчита парични или материални ценности. Доказателствената тежест за установяване на качеството на ответника като материалноотговорно лице е на работодателя.Релевантни са както доказателства за възложени по трудовото правоотношение отчетнически задължения, така и доказателства за фактически изпълняваната от работника или служителя работа.

Отчетническият елемент в трудовата функция на отговорният работник или служител се преценя във всеки конкретен случай.

Съгласно представените по делото доказателства ответникът е изпълнявал при ищеца длъжността „Акаунт мениджър „Корпоративни клиенти“, дирекция „Корпоративни продажби“.Следвало е да изготвя и документация за клиентите според изискванията на мениджмънта, както и да опазва повереното имущество.

Установява се също така, че в периода от 30.10.2017 г. до 09.03.2018 г. той е получавал съответните марки и модели телефонни апарати от ищеца.

Ето защо следва да се приеме, че М. З. е изпълнявал по трудов договор длъжност, на която е му е било вменено да съхранява, разходва и отчита материални ценности.

Неизпълнението на възложено трудово задължение на работник или служител да събира, съхранява, разходва или отчита парични или материални ценности е основание за имуществена отговорност, но предаването на поверените на служителите стоково-материални ценности под отчет е

обстоятелство, което също подлежи на установяване. Предаването на поверените на служителите стоково-материални ценности под отчет подлежи на установяване с писмени доказателства и тъй като се касае до движение на стоково-материални ценности това са счетоводни документи. Преценката дали по конкретното дело е установено предаването на стоките на отчетника е фактически въпрос, който се преценява с оглед на конкретните данни по делото.

От страна на ответника е направено възражение, че от така представените по делото доказателства не може безспорно да се установи хронологията, че става въпрос за липса на тези индивидуализирани вещи, които са в протоколите с посочени „Имеи“. Самото наличие на посочване във фактурите на апарати по вид - дали „Самсунг“, респ. „Айфон“ и др., не може по никакъв начин да се обвърже документално, че става въпрос именно за тези апарати и че съответно след напускането на М. З. не са върнати, за да няма щета, тъй като не е безспорно, че е налице щета.

В представените по делото фактури телефонните апарати са посочени без „IMEI“, като такива са посочени само в приемо-предавателните протоколи.

Описаните телефонни апарати като вид и модел съвпадат съгласно описанието, което им е дадено в приложените заявки; в писмото на работодателя от 15.03.2018 г., както и в Мемото от последната дата; в приложените фактури.

Ето защо следва да се приеме, че това са същите телефонни апарати, които са описани в приложените приемо-предавателни протоколи, макар и във фактурите да не е посочен съответния IMEI.

Вредата за работодателя следва да се обоснове с констатация за наличност и предаване на стоково-материални ценности - процесните телефонни апарати, на ответника, като процесната сума не е била заплатена от съответните юридически лица поради неполучаването им.

Не са представени доказателства за обратното връщане на получените телефонни апарати при ищеца.

В процесния случай поради липса на приемо-предавателен протокол следва да се приеме, че на ответника не са били предадени следните телефонни апарати, а именно: посочените два такива във фактура №

0649630597 от 30.10.2017 г. на стойност 3 199.97 лв.; посоченият във фактура № 0649655937 - апарат Apple iPhone 8 64 GB GO на стойност 1 333.32 лв. без ДДС или на стойност 1 599.98 лв. с ДДС.

Трите апарата са на обща стойност 4 799.95 лв.

Следва да се приеме, че ответникът като отчетник е доказал, че не е причинил щета в горепосочения размер, тъй като не са му били предадени трите телефонни апарата.

Претърпяната от работодателя щета се състои в намаляване на наличното му имущество и при нея отговорността е в пълен размер на причинената вреда. Тя е в размер на 39 270.96 лв., тъй като това е стойността на отворените търговски фактури за активирани устройства в брой от горепосочените юридически лица, обслужвани от М. З., които не са били платени от същите, тъй като телефонните апарати са били получени от него като МОЛ, но не са били предадени на юридическите лица.

С оглед на чл.207 КТ работникът или служителът, на който е възложено като трудово задължение да събира, съхранява, разходва или отчита парични или материални ценности отговаря за липса, когато е получил такива, но не е представил документи за изразходването им.

В процесния случай липсват представени по делото документи, от които да е видно, че горепосочените телефонни апарати са били предадени от ответника на съответните юридически лица, респ. те са върнати обратно на работодателя.

„Липсата“ по смисъла на чл.207, ал.1, т.2 КТ представлява вреда с неустановен произход. Смыслът на тази отговорност за вреда, причинена на работодателя при отчетническа дейност, е да обезпечи претърпани от работодателя щети, причината за настъпването на които не може да бъде установена.

Липсата се състои в недостиг в касата, когато става въпрос за парични ценности, или в склада и др., когато става въпрос за материални ценности. В процесния случай тя възлиза на сумата от 39 270.96 лв.

По отношение на възражението за настъпила погасителна давност относно процесното вземане то е неоснователно.

Записът на заповед е с падеж 30.04.2018 г.

Заявлението за издаване на заповед за изпълнение е депозирано на 20.07.2018 г.

Изпълнителното производство е образувано по молба на ищеца на 22.11.2019 г.

Исковете по трудови спорове се предявяват в едномесечен срок по спорове за ограничена имуществена отговорност на работника или служителя с оглед на чл.358 КТ, но този срок е неприложим в процесния случай.

С оглед на чл.422, ал.1 ГПК следва да се приеме, че искът е предявен в рамките на тригодишния срок, приложим относно процесното вземане.

Въз основа на гореизложеното съдът счита, че предявеният иск е частично основателен.

Следва да бъде признато за установено на основание чл.422 ГПК във вр. чл.535 и сл. от ТЗ, че ответникът М. З. дължи на ищеца „А1 България“ЕАД със седалище гр.София сумата 39 270.96 лв. - задължение по запис на заповед от 15.03.2018 г., с падеж 30.04.2018 г., за която сума е издадена заповед № 3386 за изпълнение на парично задължение по чл.417 ГПК на 23.07.2018 г. по ч.гр.д.№ 5431 по описа за 2018 година на Районен съд - Плевен, като следва да се отхвърли предявеният иск за разликата над 39 270.96 лв. до 44 070.91 лв., т.е. за сумата от 4 799.95 лв. - главница, като неоснователен.

Издадената заповед за изпълнение и ИЛ не подлежат на обезсилване при отхвърляне на иска, предявен по реда на чл.422 ГПК, респ. чл.415, ал.1 ГПК.Т.е. и при частичното му отхвърляне не следва да се обезсилва издадената заповед за изпълнение.

Следва да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца направени деловодни разноски в размер на 785.42 лв. за държавна такса и юристконсултско възнаграждение в размер на 44.55 лв. съгласно чл.78, ал.8 ГПК - за заповедното производство, както и сумата от 874.52 лв. разноски за исковото производство.

С оглед на чл.78, ал.6 от ГПК, тъй като решението е частично неблагоприятно за ищеца, следва същият да бъде осъден да заплати сумата в размер на 43.56 лв. по сметка на ПлОС, която съставлява част от заплатеното на основание чл.83, ал.1, т.5 ГПК възнаграждение за СГЕ.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.422 ГПК във вр. чл.535 и сл. от ТЗ, че ответникът М. Б. З., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.П., ж.к.С., бл.*, вх.*, ет.*, ап.*, дължи на ищеца „А1 България“ЕАД, ЕИК***, със седалище и адрес на управление:1309, гр.София, ул.“Кукуш“№1, сумата 39 270.96 лв. (главница) - задължение по запис на заповед от 15.03.2018 г., с падеж 30.04.2018 г., за която сума е издадена заповед № 3386 за изпълнение на парично задължение по чл.417 ГПК на 23.07.2018 г. по ч.гр.д.№ 5431 по описа за 2018 година на Районен съд-Плевен, КАТО ОТХВЪРЛЯ предявения иск за разликата над 39 270.96 лв. до 44 070.91 лв., т.е. за сумата от 4 799.95 лв. - главница, КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСЪЖДА ответника М. Б. З., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.П., ж.к.С., бл.*, вх.*, ет.*, ап.*, да заплати на ищеца „А1 България“ЕАД, ЕИК***, със седалище и адрес на управление:1309, гр.София, ул.“Кукуш“№1, направени деловодни разноски в размер на 785.42 лв. за държавна такса и юристконсултско възнаграждение в размер на 44.55 лв. съгласно чл.78, ал.8 ГПК - за заповедното производство, както и сумата от 874.52 лв. разноски за исковото производство.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.6 ГПК ищеца „А1 България“ЕАД, ЕИК***, със седалище и адрес на управление:1309, гр.София, ул.“Кукуш“№1, да заплати по сметка на Окръжен съд - Плевен сумата в размер на 43.56 лв. - разноски за вещо лице.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд - Велико Търново в двуседмичен срок от получаване на съобщението от страните чрез връчване на препис от същото.

Съдия при Окръжен съд – Плевен: _____